

Dương Thượng Trúc

Niềm vui bất ngờ đêm Giáng Sinh

Pleiku nắng bụi, mưa buồn.

Môi hồng má đỏ, khơi nguồn ý thơ

-Ê ! Hải, mày về phép hồi nào vậy ?

Đang ngồi trầm ngâm bên ly kem lạnh trên đường Nguyễn Huệ, vào một buổi chiều đẹp nắng, nhìn thiên hạ dập dìu tay trong tay, tung tăng giữa phố xá xa hoa, Hải bỗng giật mình vì một cái đập thật mạnh lên vai, đến đau điếng và tiếng thanh niên ồm ồm vang lên bên cạnh.

Anh ngừng đầu lên và nhận ngay ra thằng bạn học ngày xưa : Tín lùn

-Ừa Tín, mày đi đâu đây ?

-Thì cũng đi ăn kem như mày, chứ không thì đến đây làm gì, thằng này hỏi lạ thật.

-Nếu thế thì ngồi xuống đây.

-Không được, tao có cô em gái đi cùng, mày sang ngồi với tụi tao đi.

-Có gì trở ngại không ?

-Trở ngại gì mà trở ngại...

-Tao nghĩ mày đang đi với đào, nên không muốn làm kỳ đà cản mũi người ta

mùi mẫn...

-Tầm xàm không hà ...Em gái tao thật mà...

-Ừa mà tao nhớ nhà mày chỉ có hai thằng đực rựa, sao bây giờ lại lòi ra một cô em gái ở đâu vậy.

-Em gái thiệt mà...

-Nhìn cái mặt gian ác của mày tao nghi quá hà...

-Thằng này, đa nghi như Tào Tháo, chả bao giờ tin bạn bè cả !

-Mày tên Tín nhưng mày chẳng có chút uy tín nào, làm sao tao tin cho được...

-Từ ngày vào lính, mày bỗng trở nên lăm chuyen quá !

-Không vậy, để cho mấy thằng đê tử nó qua mặt cái vù sao mày.

-Thôi được rồi, cứ sang bàn tao đi, rồi sẽ biết thiệt giả thế nào.

-Sang thì sang, chứ ông ngán mày à !

Hải đứng dậy, bung cốc kem mới múc được một thìa, theo Tín sang bàn của hắn ta.

Bước đến cái bàn sát trong góc, mà Tín vừa chỉ, bỗng tim Hải nhảy lô tô trong lồng ngực. Tâm trạng anh như lần đầu tiên đi giây tử thần, nhìn thấy mắt đất dâng lên vùn vụt bên dưới, mà hai bàn tay vẫn lóng ngóng, chưa thẳng lại được.

Đầu óc anh mù đi, chân tay thừa thãi, lười lú lại.

Anh vừa chạm vào một đôi mắt đen láy, lóng lánh như hai vì sao giữa bầu trời đêm thăm thẳm, đôi mắt thu hút cả hồn anh:

“...Chết mẹ rồi, từ nãy đến giờ mình ba hoa chích chòe chắc cô bé nghe hết rồi, thật chả ra làm sao cả ...”

-Đây là Lan, em họ tao, còn đây là Hải, bạn học của anh ngày xưa...

Cô gái khẽ cúi đầu chào Hải, còn anh thì vẫn lớ ngớ vì cảm thấy xấu hổ

với những lời phát ngôn bừa bãi của mình lúc này :

Cô gái cất giọng nhỏ nhẹ, êm dịu như tiếng thánh thót của cung đàn :

-Mời anh Hải ngồi ạ !

-Dạ...dạ...cám ơn cô Lan...

Hải kéo ghế ngồi xuống, đối diện với đôi mắt đen lay láy, long lanh như hai vì sao ấy.

Tín chợt phá lên cười thích thú, pha trò bằng cái giọng đều giả, khiến nhiều người ngồi các bàn khác phải quay lại nhìn:

-Trung Úy Hải, đại đội trưởng trinh sát Biệt Động Quân bỗng trở nên có lễ phép như một cậu học sinh trung học trước mặt cô giáo, từ lúc nào thế nhỉ ?

-Cái thằng khi gió, ăn nói xàm xỡ, bao nhiêu người nhìn mình kia kia...

-Nhìn thì nhìn, chứ bố thằng nào dám đụng đến tao, có con cọp ngồi chinh ình đây mình còn sợ gì nữa, phải không Lan ?

-Dạ ...Anh Hải ở Biệt Động Quân hả ? Anh đóng ở đâu vậy anh Hải ?

-Vâng, tôi là Biệt Động Quân, đóng ở Biển Hồ Pleiku cô Lan ạ !

-Ồ Pleiku à, em nghe nhiều về thành phố ấy, nhưng chưa có dịp đặt chân đến...

-Ở đây buồn lắm! Nên có ông thi sĩ đã viết câu thơ :

Đi năm phút đã về chốn cũ mà...

-Thế nhưng Lan cũng nghe người ta nói:

Pleiku đi dễ, khó về

Trai đi có vợ, gái về có con...

-Cô Lan cũng biết nhiều về vùng đất ấy đây chứ ...

-Em ao ước một lần nào đó, được đặt chân đến vùng đất của lính ấy.

-Có gì khó khăn đâu ! Chúng tôi, những người lính rừng, rất hân hạnh được

đón tiếp cô, vào một ngày đẹp trời như hôm nay...

-Cám ơn anh Hải! Anh nói thì phải giữ lời đấy nhé.

-Chắc chắn một trăm phần trăm mà !

-À ! Thế anh Hải đã được mấy cháu rồi ?

-Ồ...Ồ...cháu gì cơ ?

-Trai đi có vợ, gái về có con, có vợ thì phải có con chứ ...

Im lặng theo dõi cuộc trao đổi giữa hai người, thấy mặt thằng bạn đực ra, bây giờ Tín lại chen vào, vẫn với giọng đùa cợt :

-Chết mà chưa, đừng tưởng em gái tao hiền rồi bắt nạt, không dễ đâu nghe em, dân Văn Khoa đấy...

Lờ mắt nhìn bạn một cái, Hải quay sang trả lời Lan :

-Ồ ! Đó chỉ là những câu ca dao bình dân, nói cho vui miệng, chứ đâu phải là áp dụng cho tất cả mọi đối tượng đâu cô Lan. Với lại đời lính chẳng biết ra sao ngày sau, nên không dám vương mang.

Khuấy nhẹ cái ly đá kê lạnh canh, Lan nói giọng xa vắng :

-Lan cũng nghĩ thế !

Hai người trầm ngâm theo đuổi suy nghĩ riêng. Bỗng Tín lên tiếng, phá tan bầu không khí lặng lẽ ấy:

-Mày về bao giờ vậy ? Ở chơi được mấy ngày?

-Mới về chiều hôm qua, tao đi phép một tuần...

-Thế tối hôm qua mày ngủ ở đâu? Những năm trước về phép, mày vẫn đến nhà tao mà!

-Hôm qua ghé thấp cho người bạn mới tử trận vài nén hương, gặp mấy thằng cùng khóa, rủ nhau uống đến say mềm, tao cũng chẳng biết đã ngủ nhà thằng nào nữa.

-Mày nghỉ phép một tuần, hôm nay hai mươi hai tháng mười hai. Thế là mày được đón Noel ở Saigon rồi...

-Đúng ra thì như thế, nhưng tao đã quyết định ngày mai sẽ trở lại đơn vị.

-Mày điên à ? Được bát phở trong ngày lễ nhậm nhíp như thế này không muốn, mà lại đòi về rừng núi trước khi hết phép.

Giọng Hải chột trầm hẳn xuống :

-Mày làm việc ở đơn vị hành chánh, nên không thấm thía được cái tình của những người lính dành cho nhau đâu.

-Tình nào thì tình, nhưng ai có nhiệm vụ ấy, trong lúc mày đang lặn lội trong rừng, thiên hạ vẫn ăn chơi vung vít, có thằng chó nào nó nghĩ đến mày đâu !

-Thiên hạ là thiên hạ, còn tao là tao...

-Mày vẫn gàn dở như thuở nào, tao tưởng năm sáu năm trong lửa đạn, có thể giúp mày bớt lý tưởng hóa cuộc sống đi chứ ! Ai dè..

-Tao chẳng hề lý tưởng điều gì cả, chỉ là cuộc sống gian khổ với các đồng đội, đã ghi lại trong lòng tao những dấu ấn khó phai về tình huynh đệ chi binh, mà lúc trước, tao nghĩ rằng đó chỉ là sản phẩm tưởng tượng của các văn thi nhạc sĩ, được sáng tác theo đơn đặt hàng bởi Tổng cục chiến tranh chính trị.

-Ai đời cả năm trời mới có được mấy ngày phép, không tận hưởng cho hết, lại tính trở về đơn vị...Hay mày cảm thấy cô đơn hơn những năm trước...Mà thật, bây giờ bạn bè nhập ngũ hết rồi, có còn thằng nào nữa đâu..

Lan chột chen vào, giọng thoáng nét băng khuâng

-Chắc anh Hải có đóa hoa biết nói đang chờ ngoài ấy chứ gì !

Hải vội chột đây đây:

-Làm gì có chuyện ấy, cô Lan.

-Thế sao anh muốn trở lại Pleiku sớm ?

-Tôi cũng chẳng rõ nữa, hình như khi về đây, tôi cảm thấy như bị lạc lõng giữa những người xa lạ...

-Lan hiểu được tâm trạng của anh ...

Hải tròn mắt nhìn cô :

-Cô nói thật à ?

-Lan nói thật, Lan hiểu được tâm trạng của anh, vì Lan đã đọc nhiều sách báo viết về lính. Các chuyên gia đã phân tích rất kỹ tâm trạng của những người lính từ nhiều góc độ. Anh mặc cảm rằng trong khi các đồng đội đang đối diện hiểm nguy, gian khổ mà anh thì lại ở đây nhõn nhõn ăn chơi ...Nên anh không cảm thấy thoải mái...Nhưng nếu có điều kiện, anh cũng nên để tâm hồn thanh thản hoà nhập với cuộc sống hiện tại, rồi khi quay lại với chiến trường, anh cũng còn chút gì để nhớ...

Hải nở nhẹ một nụ cười, có lẽ là nụ cười đầu tiên Lan được nhìn thấy trên đôi môi người lính trẻ.

Giọng Tín vang lên, không còn mang vẻ cợt nhả nữa:

-Lan nó nói đúng đấy, Hải ạ ! Đừng quá suy nghĩ về những trách nhiệm mà tự gán cho mà như thế. Đất nước chung, không phải là của riêng mà ...

-Tao chẳng có được cái triết lý cao xa như mà tưởng đâu, chỉ là tao thấy băn khoăn khi nhìn cuộc sống xa xỉ, nhộn nhịp ở thành phố và nghĩ đến các đồng đội tao mà thôi. Tao đã nộp giấy phép cho phòng quân vận để xin máy bay rồi...

- Mà đúng là một thằng khùng, người ta tìm mọi cách tránh chỗ đạn bom, mà lại húc đầu vào. Thôi chuyện ấy hãy tạm gác lại. Tối nay về nhà tao, sẽ nói tiếp. Bây giờ tao phải vào sổ một chút, nhờ mà chở Lan về hộ. Có gì trở ngại không ?

-Không, làm gì mà trở ngại, được cái diễm phúc làm tài xế cho người đẹp như cô Lan đây là một vinh dự, mà có nằm mơ tao cũng không dám nghĩ đến...

-Thế mới là thằng Hải hào hoa ngày xưa chứ...Chiều nay ghé lại nhà, tụi mình kiếm cái gì làm sương sương, ôn lại ngày tháng cũ nhé !

- Mày thì uống như thần lằn đất, chán bỏ mẹ...
- Ít ra cũng có người đối ẩm với mày là tốt rồi, đừng có mà được voi đòi tiên.
- Ừ thì cảm ơn mày...thằng bạn quý...
- Này, tao giao em gái tao cho mày, phải chăm sóc thật kỹ lưỡng nghe chưa. Có gì sơ suất đừng trách ông đấy nhé...
- Tuân lệnh ...
- Lan ở lại, về sau với Hải nhé, anh vào sở một tý, lát mình gặp lại.
- Dạ anh đi...

Còn lại hai người, quán cũng chẳng có thêm người khách nào. Bây giờ Hải mới có dịp quan sát kỹ cô gái đối diện. Mái tóc dài buông lơ lửng xuống cái lưng ong, khuôn mặt sáng sủa, cái mũi hơi hếch lên nghịch ngợm, ánh mắt long lanh như soi thấu tâm hồn người đối diện.

Hải thật sự đã chết chìm trong sóng mắt ấy. Trong khi Hải đang kín đáo ngắm Lan, thì cô vẫn lặng lẽ dùng ngón tay thon nhỏ như búp măng, vẽ những hình ảnh vu vơ trên mặt bàn bằng kính từ những giòng nước bám quanh ly đá lạnh. Cô biết mình đang bị chiếu tướng rất kỹ. Nhưng cô vẫn thản nhiên. Tự dưng, cô thấy quý mến người lính rừng đa cảm này.

Trong khi đó, Hải thầm tự hỏi : Người con gái trước mặt, với vóc dáng nhỏ nhắn của một cô nữ trung học, sao lại có thể làm lung lay ý tưởng đã hình thành trong anh từ buổi tối hôm qua.

Sau khi đèn thấp cho Hùng mấy nén hương, anh quyết định quay trở về đơn vị trong một vài ngày, chứ không ở lại Saigon cho đến hết phép.

Nhìn di ảnh thằng bạn thân cùng khóa. Lòng anh chùng xuống, Những
háo hức của bảy ngày phép giữa đô thành hoa lệ không còn đủ sức giữ chân
anh lại chốn này.

Hùng đó, thằng bạn đa tài của anh đó, lúc nào cũng sôi nổi, sôi nổi từ
chuyện đánh giặc cho đến chuyện uống rượu, tán gái.

Mới ra trường, đeo quai chảo chưa được hai năm, Hùng đã đặc cách lên
Trung Úy. Bị thương hai lần thừa sống thiếu chết.

Về đơn vị lại lăn xả vào chiến trường.
Trên mặt trận nhậ nhệ, nó cũng chẳng thua ai !
Rượu, nó uống từ sáng đến chiều không say. Càng uống càng nổi thi hứng.
Nó làm thơ dễ dàng như người ta uống một ly chanh đường. Và giọng ngâm
của nó càng tuyệt vời :

*Hôm nay ta uống cho say,
Ngày mai, hai lối chân mây, cuối trời.
Những chiều dừng bước lưng đồi,
Vàng tay khói thuốc, em ơi vẫn buồn.*

Càng say, hát càng hay, nên đi đến đâu, nó có bỏ đến đó.
Thiên Thần Mũ Đỏ mà.

Thế mà giờ đây, nó lặng lẽ với ánh mắt buồn xa vắng trên tủ thờ giữa
căn nhà đơn chiếc, một mẹ già và một người em gái tuổi đời còn non nớt. Nó
ra đi, để lại những tiếc thương, nhưng nhớ cho bao người.

Tất cả mọi thứ đã qua đi. Mới năm ngoái Hải về phép, còn gặp nó, đang hai mươi chín ngày tái khám. Hai thằng đã có những đêm say bí tỷ, mưa thốc mưa tháo ngay trên giường ngủ của những em ca ve quen thuộc.

Năm nay Hải trở về thì nó đã ra đi vĩnh viễn.

Anh cảm thấy thương cho thân phận mình, thương cho đồng đội, và thương cho lớp trai thế hệ đã, đang và sẽ đi vào những hiểm nguy, chết chóc để gìn giữ an bình cho một số người tiếp tục những cuộc vui suốt sáng, traten cười thâu đêm.

Vậy mà, người con gái mới gặp lần đầu tiên lại có mãnh lực làm cho anh thấy hụt hẫng, chơi vơi về những quyết định của mình. Hải linh cảm rằng, cuộc gặp gỡ hôm nay sẽ là một khúc quanh trong cuộc đời anh.

-Anh Hải đang nghĩ gì mà thờ thẩn ra thế ?

Câu hỏi có vẻ thân mật của Lan lôi Hải trở lại với thực tế.

-Ồ ! Anh đang nghĩ về một người bạn...

Vô tình, anh đã thay đổi cách xưng hô với Lan, nhưng không thấy cô tỏ ý phản đối.

-Người bạn cùng đơn vị à ?

-Không, nó cùng khóa với anh, cùng có những tháng ngày gian khổ trong quân trường, cùng có những đêm gật gù, chia nhau men rượu đắng...

-Thế thì thân nhau lắm nhỉ ? Anh ấy đang đóng ở đâu ?

-Nó...nó đã hy sinh rồi...Anh mới biết tin chiều hôm qua thôi.

-Lan xin lỗi, đã vô tình khơi lại nỗi đau trong lòng anh...

-Không sao cả đâu Lan, đó là một thực tế, mình phải chấp nhận, dù có phũ phàng đến đâu...

-Hình như đó cũng chính là nguyên nhân khiến anh muốn quay trở lại đơn vị, trước khi hết phép ?

-Lan có sự nhận xét rất chính xác...

-Đôi khi là “ đồng bệnh tương lân...” thôi anh ạ !

-Lan nói vậy nghĩa là...

-Người mà em đã gởi gắm hết tình yêu thương của tuổi mới lớn, cũng vừa ra đi cách nay mấy tháng...

-Anh xin lỗi Lan...

-Anh đâu có lỗi gì, chỉ tại chúng ta là một dân tộc nhược tiểu, hết bị đô hộ bởi bọn Bắc phương, rồi đến thực dân và lại bị xâu xé bởi những chủ nghĩa vô luân, nên tuổi trẻ chúng ta đành cam chịu thiệt thòi như thế đó...

Hải thật sự ngạc nhiên trước những suy nghĩ của cô gái trẻ đang ngồi trước mặt.

Hình như những tư tưởng như thế phải được phát ngôn bởi mấy nhà chính khách đạo mạo, đeo kính gọng vàng, đang gắm ghé một cái chức vụ dân cử nào đó, chứ khó có thể tin, nó lại được nói ra từ một cô gái liễu yếu đào tơ như Lan.

-Người bạn ấy của Lan...

-Cũng trạc tuổi anh, cũng rất đa sầu đa cảm...Cũng lính đồ bông, nhưng khác màu mũ...

-Thằng Hùng bạn anh, mới ra đi, cũng khác màu mũ...

-Anh Hùng ở Tiểu Đoàn 11 Nhảy Dù ?

-Hả ? Hùng người Nam, nhà ở sau chợ Trương Minh Giảng...

-Thế ra anh cũng cũng biết anh ấy ?

-Anh vừa đến thấp nhang cho nó chiều hôm qua...Em quen Hùng trong trường hợp nào ?

- Anh Hùng và em quen biết nhau qua Hương ...

-Hương em gái Hùng, em học chung lớp với cô ấy à ?

-Dạ đúng như thế. Một lần, Hương rủ em lên Trường Bộ Binh thăm anh

Hùng, trong tuần lễ anh ấy bị cấm trại. Từ đó, tụi em quen nhau, và đi dần đến tình yêu lúc nào cũng chẳng biết...

-Nói có vong hồn nó, thằng quỷ ấy mà yêu ai...

-Anh nói đúng lắm ...thật ra, chỉ có em yêu anh ấy thôi, tình đơn phương, chứ anh Hùng thì như con bướm, chập chờn bay lượn, chẳng bao giờ muốn dừng cánh...anh ấy coi em như Hương vậy. Mà em lại không biết cách biểu tỏ tình cảm của mình...

-Thảo nào...

-Thảo nào... sao anh ?

-Nhìn vào mắt Lan là cả một biển sầu mênh mông ...

-Anh đang định soạn tuồng cải lương đấy à ?

-Khỏi cần, vì đã có ông soạn giả nào đó viết rồi, hình như vở tuồng có cái tựa đề : MẮT EM LÀ BỀ OAN CỪU...

Hai người cùng cười xòa để quên đi không khí ngột ngạt từ nãy đến giờ.

“...Hùng ơi ! Có phải mày ân hận vì bỏ qua một cuộc tình trong trắng, nên run rủi cho tao được gặp Lan chẳng? Nếu phải như thế, mong mày sẽ giúp tao thành toàn ước vọng nhé !”

-Thôi mình về đi anh Hải...

-Ừ ! Thôi mình về ...

Hai người lặng lẽ rời khỏi quán. Sau khi đã yên vị sau lưng Hải trên chiếc Honda 67, mà anh mượn của người bạn, Lan nói :

-Anh Hải có bạn gì không ?

-Lan muốn đi đâu nữa à ?

-Dạ không, trên đường về, nếu thuận tiện, anh ghé giúp vào ngôi chợ nào đó, em mua ít thức ăn, làm cơm chiều cho gia đình và để anh với anh Tín đổi ầm.

-Thế Lan cũng ở khu Lăng Cha Cả hả?

-Dạ !

-Lan với Tín họ hàng như thế nào?

-Mẹ em là cô ruột của anh Tín.

-Trước đây Lan cũng ở khu vực ấy à?

-Dạ không, bố em làm công chức được cấp nhà ở Ngoại Ô, gia đình sống ngoài ấy. Bố mất cách nay mấy năm, rồi em lên Đại Học, nên mẹ dọn vào Saigon để tiện cho việc học hành của em. Bây giờ em và mẹ đang ở nhà của anh Tín

-Ồ ! Thế thì hay quá.

-Anh nói hay là sao ?

-Nhà của Tín thì anh ăn đêm nằm dề những năm còn đi học, bây giờ lại có em ở đây, anh không phải ăn cơm hàng cháo chợ nữa !

Lan cười nhẹ, hỏi :

-An Hải thường ăn cơm hàng như thế à ?

-Đi hành quân thì gạo sấy đồ hộp, về hậu cứ anh ăn trong câu lạc bộ, đi phép thì hầm bà lẩn..

-Thế sao anh Hải không về với gia đình ?

-Anh đâu còn ai là thân nhân mà về...

-Xin lỗi anh Hải...

-Chẳng sao đâu Lan, anh quen rồi, những người xuất thân từ các viện mồ côi ra như anh thì nhọc nhằn cơ cực nào mà chưa trải qua...

-Một lần nữa, em xin lỗi anh ...

Lan nói có vẻ rất xót xa...

Sắp đến ngày lễ lớn, thiên hạ tuôn ra đường đường nườm nượp, quần là áo lượt, xe cộ chen chúc nhau bóp còi inh ỏi.

Nhịp sống của thành phố hình như chẳng bị chút ảnh hưởng nào của không khí chiến tranh.

Mọi người bình thản sống, bình thản mua sắm, bình thản ăn chơi, làm như cuộc chiến đang diễn ra chỉ cách thủ đô vài chục cây số là của một đất nước nào rất xa lạ, và của những con người nào cũng rất xa lạ.

Hải luồn lách giữa dòng xe cộ một cách khéo léo, khiến Lan phải lên tiếng:

-Anh Hải lái xe chì ghê há !

Giả vờ như không nghe, Hải hỏi lại :

-Lan nói gì ?

Lan vô tình mắc bẫy, kê đôi môi mọng đỏ vào bên tai Hải, lập lại câu nói. Cả thân người thanh tân của cô gái áp sát vào lưng anh, khiến Hải nghe như có một luồng điện cực mạnh truyền qua cơ thể.

Những sợi tóc mịn như nhung tung tăng theo gió, vờn trên mặt, trên cổ anh, gây cho Hải cảm giác nhột nhạt thích thú.

Anh muốn đoạn đường đang đi sẽ dài mãi mãi...

Hai người về đến nơi, thì Tín đã có mặt ở nhà. Hấn la bai bai:

-Mày chở cô em tao đi đâu mà mãi đến giờ này mới về vậy ?

-Còn đi chợ nữa đó ông tướng ạ !

Một người phụ nữ trung niên bước ra, Hải đoán là mẹ của Lan nên gật đầu chào:

-Cháu chào bác ạ!

Tín vội vã giới thiệu :

-Đây là cô út tao, má của Lan đó. Còn thằng này là Hải bạn học với con từ nhỏ đó cô. Nếu nó có gì không phải, cô cứ áp dụng gia pháp thẳng tay cho con.

Cô Út phì cười với những lời đùa cợt của Tín :

-Cậu Hải ở lại đây ăn cơm chiều nay luôn nhé.

-Dạ cảm ơn cô !

-Thôi chết rồi ! Tín chợt la lên, làm mọi người chung hững.
-Chuyện gì vậy Tín ? Cô Út hỏi một cách ngạc nhiên.
-Trời ơi, không mời mà nó còn ăn dầm, nằm dề nhà con đến mực giường, mực chiếu. Bây giờ cô ngỏ lời mời, chắc nó đóng đô ở đây luôn đó cô ơi !
Mọi người lại được một tràng cười thỏa thích.
Bữa cơm chiều hôm ấy để lại những kỷ niệm không bao giờ phai mờ trong tâm khảm Hải.
Sự chăm sóc khá đặc biệt của Lan dành cho anh, ai cũng nhìn thấy .
Anh cảm thấy thật sự hạnh phúc.Nhưng chỉ một buổi tối nay thôi.Ngày mai, thì lại như thằng Hùng vẫn ngâm :

Ngày mai rẽ lối chân mây, cuối trời.

Sáng hôm sau, tiễn Hải ra phi trường ngoài Tín còn có cả Lan, với đôi mắt vương vương nỗi buồn mênh mang :
-Anh Hải không thể đổi vé máy bay được sao ?
-Quá muộn rồi, nếu đổi lại bây giờ chỉ có những chuyến bay sau tết Dương Lịch, mà như thế thì anh bị trễ phép mất...
-Năm sau, Lan hy vọng sẽ được gặp lại anh cũng vào mùa Giáng Sinh nhé !
-Anh thì ước mơ có ngày nào đó được cùng Lan đón Giáng Sinh ở vùng Cao Nguyên đất đỏ kia.
Họ chia tay với những ước hẹn rất mơ hồ.
Thời khói lửa đao binh, nào ai dám hẹn hò...
Nhưng từ khi về đơn vị, Hải không thể nào quên được suối tóc ấy, cái mũi héch ấy và nhất là đôi mắt long lanh, vương bao nét sâu mộng ấy.
Có những đêm nằm giữa rừng, trong cơn mơ, anh thấy mình được vuốt ve mái tóc óng ả, được đặt một nụ hôn nồng nàn lên hai vì sao lạc, đã làm ngây

ngắt hồn anh...

Không thể nào đè nén được tình cảm của mình, anh đã đánh liều viết thư thăm hỏi, và cũng được Lan hồi âm.

Thư đi tin lại, thăm thoát cũng gần tròn năm.

Nhưng vẫn chưa ai dám thố lộ nỗi lòng.

Reng... reng... reng ...

Tiếng chuông điện thoại trên bàn làm việc réo vang, lôi Hải ra khỏi những dòng suy nghĩ miên man, không dứt.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay, lẩm bẩm :

-Đã hơn năm giờ chiều rồi, chả biết có lệnh lạc gì nữa đây ?

Tiếng người hạ sĩ quan quân số vang lên:

-Trung Úy, điện thoại của ông nè !

-Của Liên Đoàn hả ?

-Dạ không ! Ngoài Công Chính .

-Công chính gọi vào đây làm gì?

-Ông cứ nghe đi thì biết ngay mà !

Hải bước đến cầm ông nghe lên :

-A Lô ! Hải Trinh Sát nghe đây.

-Trung Úy ! Có thân nhân đến thăm, mời ông ra đưa vào.

-Cái gì ? Thân nhân đến thăm tao ?

-Dạ phải !

-Mày có lầm lẫn không vậy?

-Dạ không ! Nói rõ tên họ, cấp bậc của ông thì làm sao lầm được.

-Đàn ông hay đàn bà ?

-Dạ hồng phải đàn ông, cũng không phải đàn bà, mà là một thiếu nữ còn trẻ.

Ông ra mau đi, kéo cổ bị lạnh đó.

Hải lao vụt lên chiếc xe Jeep đậu ngay trước cửa văn phòng đại đội, để máy nhả ga. Chiếc xe quay một vòng rồi chồm lên như một con ngựa chứng hướng ra phía cổng chính, để lại đám bụi đỏ mờ mịt đằng sau.

Tiếng bánh xe nghiền ken két trên sỏi, nghe đến rợn người ngay trước cái lô cốt chính vào cổng Liên Đoàn.

Hải nhảy vội ba bước vào bên trong. Anh chợt sững lại: Một người con gái đang đứng co ro, khoanh hai tay trước ngực, khoác hờ cái áo len xanh trên bờ vai thon thả, suối tóc buông xuống ngang lưng, và đôi mắt ấy...

Đôi mắt đã hằng đêm xuất hiện trong những cơn mơ của anh, đang tròn xoe nhìn anh.

Không nén được nổi xúc động, đến nghẹn ngào, anh bước đến ôm chầm lấy Lan. Phải cô chính là Lan của một năm trước.

Cô cũng ngã đầu vào ngực anh, rưng rưng ngấn lệ.

Hai người lính gác tỏ ra biết điều, lẳng lặng bước ra ngoài hút thuốc, để cho ông thầy được tự nhiên.

-Lan ! Em ra đây mà sao không cho anh biết để anh ra phi trường đón !

-Anh Hải ! ...Em ...em muốn dành cho anh một ngạc nhiên, bất ngờ...

-Lan ơi ! Ngày mai là lễ Giáng Sinh, đúng một năm trước, cũng ngày này, em tiễn anh ra phi trường. Có ngờ đâu, năm nay mình lại được bên nhau như thế này.

-Anh có nghĩ là em quá đường đột không, anh Hải ?

-Sao em lại nghĩ như thế !

-Em biết tin năm nay anh không được đi phép vào mùa Giáng Sinh. Nên

đánh liều ra đây...chỉ sợ...anh nghĩ...

-Không bao giờ cả Lan ạ ! Tuổi trẻ của chúng ta trải qua quá nhiều đau thương mất mát, chúng ta phải biết nắm lấy hạnh phúc từng giây từng phút.

-Đúng ! Chúng ta không yêu cuồng, sống vội. Nhưng chúng ta cũng không nên để lỡ mất những cơ hội cho tình yêu.

-Em nói rất phải. Có đôi khi cơ hội chẳng bao giờ đến hai lần...

-Em không muốn tái phạm lầm lỗi xưa thêm một lần nữa, nên em mới có cái quyết định táo bạo này.

-Mẹ em và Tín có thái độ ra sao ?

-Cả hai đều cổ vũ em rất chân tình.

-Cảm ơn mọi người...

-Phải cảm ơn em nữa chứ...

-Em đã từng ao ước được đặt chân đến thành phố lính này mà...

Lan nói giọng phụng phịu :

-Nếu không có người lính đa sầu đa cảm này, thì em ra đây làm gì ?

-Anh nói đùa thôi ! Ngàn lần xin cảm ơn em ! Cảm ơn Thượng đế đã ban cho anh một món quà vô cùng quý giá và một niềm vui bất ngờ trong đêm Giáng Sinh năm nay.

Anh dìu Lan ra xe, nói nhỏ vào tai cô :

-Em ra đây, rồi khó về lắm đó nghe Lan.

-Sao vậy, bộ chiến trường sôi động lắm hả?

-Hổng phải vậy .

-Chứ tại sao ?

-Vì hai câu ca dao dân gian mà năm ngoái em đọc cho anh nghe đó :

Pleiku đi dễ khó dzìa...,

Trai đi có dzợ... gái dzìa có con ...mà...

Mặt Lan đỏ bừng, đôi mắt mở to như hai vì sao lóng lánh, tràn trề hạnh phúc, cô vừa đâm thùm thụp vào lưng Hải, vừa nói giọng nhũn nhẽo:
-...Anh ...anh... dám ghẹo em hả...

Hai người lính gác quay mặt đi chỗ khác, dẫu nụ cười tủm tỉm trước niềm vui bất ngờ đến với người chỉ huy trẻ tuổi mà họ hằng mến trọng...

THỦY GIA TRANG

Giáng Sinh 2009

Mười lăm năm ly xứ

Nguồn: dac trung.net
Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 18 tháng 12 năm 2009